

Sygn. akt: III AUa 337/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSA Mirosław Godlewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **Z. G.**

przeciwko **Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Oddziałowi Regionalnemu w W.**

o wysokość emerytury rolniczej,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt: VI U 1618/13;

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 337/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie ubezpieczonej Z. G. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 15 kwietnia 2013 roku waloryzującej wysokość świadczenia ubezpieczonej od 1 marca 2013 roku.

Wyrok sądu pierwszej instancji zapadł w następującym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy: ubezpieczona Z. G. urodzona w (...) roku od 1 marca 2010 roku jest uprawniana do emerytury rolniczej przyznanej jej decyzją z 9 kwietnia 2010 roku i ponownie obliczonej w decyzji z 17 maja 2010 roku. W decyzjach tych przy obliczaniu wysokości świadczenia wzięto pod uwagę okresy opłacania przez ubezpieczoną składek na ubezpieczenia społeczne rolników począwszy od 1 lipca 1977 roku do 9 kwietnia 2010 roku, z wyłączeniem okresu od 1 października 1991 roku do 31 grudnia 1999 roku, w którym ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. W decyzji tej ustalono wskaźnik emerytury składkowej na 0,27, a części uzupełniającej na 0,93. Ubezpieczona zaskarżyła odwołaniem do sądu decyzję z 17 maja 2010 roku wnosząc o uwzględnienie przy obliczaniu emerytury okresów od pracy w gospodarstwie rolnym od 16 roku życia, to jest od 19 stycznia 1966 roku do 9 kwietnia 2010 roku. Odwołanie ubezpieczonej od tej decyzji zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w

Płocku z 5 lipca 2010 roku w sprawie VI U 768/10, od którego apelacja ubezpieczonej została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 czerwca 2011 roku – sygn. akt III AUa 77/11.

Sporną decyzją z 15 kwietnia 2013 roku organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonej na podstawie art. 48 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. 2013, poz. 1403 – j.t.) w związku z podwyższeniem od 1 marca 2013 roku emerytury podstawowej – to jest najniższej emerytury ustalonej według przepisów o emeryturach i rentach z FUS do kwoty 831,15 zł). Część składkową emerytury ustalono na kwotę 224,41 zł (831,15 x 0,27), a część uzupełniającą na kwotę 772,97 zł (831,15x 0,93).

Sąd Okręgowy w powyższym stanie faktycznym nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonej, która nie kwestionowała zasady waloryzacji, a jedynie zmierzała do ponownego ustalenia wysokości emerytury poprzez obliczenie części składkowej z lat 1966 – 2000. Sąd Okręgowy wywiódł w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że kwestia ta już została rozstrzygnięta prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 czerwca 2011 roku, w sprawie III AUa 77/11, a Sąd Okręgowy związany jest treścią tego wyroku na podstawie art. 365 § 1 k.p.c.

Wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżony został w całości apelacją ubezpieczonej, która zarzuciła skarżonemu wyrokowi obrazę przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (bez wskazania konkretnych przepisów tej ustawy) przez błędne wyliczenie i waloryzację emerytury skarżącej w związku z nieuwzględnieniem wszystkich lat pracy przepracowanych przez nią w gospodarstwie rolnym. Zdaniem skarżącej wszystkie lata pracy w gospodarstwie rolnym winny być uwzględnione przy obliczaniu emerytury, o co wносиła już wielokrotnie w odwołaniach i apelacjach. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie ponad 30-letniego okresu pracy w gospodarstwie rolnym i na tej podstawie wyliczenia jej emerytury i przeprowadzenia waloryzacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw. Na wstępie wyjaśnić należy, że zakres postępowania w sprawach dotyczących ubezpieczeń społecznych zakreślony jest treścią decyzji, od której wniesiono odwołanie. Stąd też żądanie nie będące przedmiotem decyzji organu rentowego oraz rozpoznania sądu nie może być uwzględnione w postępowaniu apelacyjnym. Przedmiotowa decyzja została oparta na przepisie art. 48 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. 2013, poz. 1403 – j.t.) i dotyczyła waloryzacji pobieranego przez skarżącą świadczenia. Zgodnie z art. 48 ust. 1 powołanej ustawy wysokość świadczenia lub jego określonej części ustala się za pomocą wskaźnika wymiaru, jeżeli przewiduje to ustawa lub jeżeli wysokość ta pozostaje w stałym stosunku do wysokości emerytury podstawowej, a świadczenie nie ma charakteru jednorazowego. Dla skarżącej wskaźnik części składkowej został ustalony na poziomie 0,27, a części uzupełniającej w wysokości 0,93. Proporcje te zostały ustalone już prawomocnie i przy okazji decyzji waloryzującej świadczenie nie mogą być wzruszane. Stosownie do ustępu 2 art. 48 ustawy świadczenie, którego wysokość jest ustalona za pomocą wskaźnika wymiaru, wypłaca się w kwocie odpowiadającej iloczynowi tego wskaźnika i aktualnej emerytury podstawowej. Z kolei ustęp 3 art. 48 stanowi, że w każdym przypadku zmiany wysokości emerytury podstawowej wypłaca się świadczenie, o którym mowa w ust. 1, w odpowiednio zmienionej wysokości, z uwzględnieniem terminów waloryzacji emerytur i rent przysługujących na podstawie przepisów emerytalnych - o czym zawiadamia się uprawnionego.

W rozpoznawanej sprawie w związku, z tym że wzrosła od 1 marca 2013 roku emerytura podstawowa, to jest najniższa emerytura wypłacana według przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(porównaj art. 6 pkt 6 i 7 powoływanej wyżej ustawy) zachodziła konieczność zmiany wysokości emerytury skarżącej zgodnie z art. 48 ust. 3 powoływanej ustawy. Od 1 marca 2013 roku, zgodnie z Komunikatem Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 lutego 2013 roku (M.P. z 2013 r., poz. 95) wydanym na podstawie art. 94 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn.) wysokość najniższej emerytury i renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (emerytury podstawowej w rozumieniu art. 6 pkt 7 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników) wzrosła do kwoty 831,15 zł. Zatem stosownie do treści art. 48 ust. 3 ustawy począwszy od 1 marca 2013 roku należało wypłacać skarżącej świadczenie w zmienionej wysokości z uwzględnieniem indywidualnego wskaźnika wymiaru emerytury składkowej

i nieskładkowej ustalonego dla ubezpieczonej w decyzji o przyznaniu emerytury, poprzez przeliczenie emerytury składkowej iloczynem wskaźnika 0,27 i emerytury podstawowej, a części uzupełniającej iloczynem wskaźnika 0,93 . Jak wynika z powyższych ustaleń faktycznych organ rentowy w decyzji z 15 kwietnia 2013 roku ustalił wysokość świadczenia skarżącej w sposób prawidłowy i dlatego wyrok sądu pierwszej instancji oddalający odwołanie od tej decyzji odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić apelację, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw.